

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת כי תצא

ט' אלול תשפ"ג 1195

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע	6:56	6:45	6:52	6:36	הדלקת נרות
מוצאי שבת	7:49	7:51	7:50	7:48	מוצאי שבת
רבנו תם	8:27	8:29	8:28	8:27	רבנו תם

הילולא דצדיקא

- ט אלול רבי צדוק הכהן מלובלין
- י אלול רבי יו"ט ליפמן הלר
- יא אלול רבי שלום יוסף מרוז'ין
- יב אלול רבי אהרן אלקסלסי זיע"א
- יג אלול רבינו יוסף חיים מנבל זיע"א
- יד אלול רבי מרדכי בירדוגו
- טו אלול רבי עמרם בן דיוואן

משביר לדוד

הצלחה בחינוך נעוצה בדוגמא אישית

"כי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)
 אמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין עא, א) בן סורר ומורה לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שכו, עד כאן.
 ודברי חז"ל הללו צריכים ביאור והבנה. לכאורה אמרו חז"ל (אבות א, יז) לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. אם אין כאן הלכה למעשה ולעולם לא יגיע דין זה לדינו להוציאו לפועל, לשם מה צריך לדרוש אותו, מהי התכלית בכך?

ותכלית, וביקש לו את חיי העולם הזה רק כדי להתענג ולהסתאב בהנאות העולם ולשקוע בתוכם זוהי שאיפתו. ויורה התורה לסוף דעתו שאם לא ישיג את מבוקשו מידידת, אז יהא מוכן הוא אף לרצוח נפשות כדי להשיג את רצונותיו ותאוותיו ולכן "מוטב ימות זכאי ואל ימות חייב".

כמוכן שאם הבן הגיע לשחיתות כה נוראה, אין ספק שההורים הם האשמים בכך וקולר תלוי בצווארם, לפי שאם היו משכילים לחנכו כבר מקטנותו בדרך טובה וישרה, בדרך התורה והמצוות, בוודאי שלא היה מגיע לידי ירידה כה קשה ברוחניות - לבחור לו חיי הוללות והפקרות. וכמאמר הכתוב (משלי כב, ו) "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה".

וכבר כתבו חכמי המוסר שאישיות ההורים והדוגמא שהם מעניקים לילדיהם נותנת תרומה מכרעת בחינוך הילדים. ומצאתי בספרי החסידים על מאמר הגמרא (יבמות קיד, א) "אמור ואמרת" להזהיר גדולים על הקטנים, שהמילה "להזהיר" היא מלשון "זהור" דהיינו שחובתם של ההורים להקדיש את הילדים מזהר מעשיהם, ולהשפיע עליהם שפע טללי אורות מזהירים כזהר הרקיע שיראו ויטלו מוסר לדעת מה חובתו של האדם בעולמו, ובמה צריך הוא לשים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו.

בכדי להיות מוחנך טוב ולהורות את בניו ובני ביתו דרך ה', אין צורך להרבות במילים כי העיקר הוא הדוגמא האישית. כשילד רואה את אביו מתנהג כיאור והולך בדרכי המוסר והמידות הטובות, הרי אין לך חינוך טוב מזה.

אולם מה נואלו אותם הורים אשר אין פיהם ומעשיהם עולים בקנה אחד. הם דורשים מבנם הנהגה מסיימת, בעוד הם עצמם פועלים בניגוד הגמור לכך. וכמוכן שלא ייתכן שהורים כאלו יצליחו לחנך את בניהם ולא יועילו להם כל גערותיהם על הילדים בניסיון לשפר את מעשיהם, כי קושי עורפם של הילדים תעמוד בכך איתנים ולא תיכנע לעולם. ובצדק! באיזו זכות הורה דורש מילדיו לעשות דבר מסוים כאשר הוא בעצמו עושה את ההיפך הגמור ממנו?!

ואם ההורים אכן השכילו לחנך את הבנים בקטנותם, אזי גם כשיגדלו יהיה בכוחם להשפיע עליהם ולכוון אותם אל הדרך הישרה. אולם אם מקטנותם נתנו להם ההורים פורקן להתנהג כטוב בעיניהם ולעשות ככל העולה על רוחם, ורק כשיגדלו הנערים גילו ההורים לתדהמתם כי פירות ביאושם צמחו להם ומעתה הם מעוניינים לחנך ולהדריך אותם בדרך הראויה - בוודאי שאיחרו את המועד וכבר לא יעלה הדבר בידם. כי אם מקטנות לא התרגל הילד לקבל את מרות הוריו, מדוע שעתה כן יתרגל להלם ולסור למרותם?! וכבר אמרו חז"ל (תמיד לב, א) איזהו חכם הרואה את הנולד.

כדי להבהיר זאת נקדים לבאר מעט את חומרת עוונו של בן סורר ומורה. מדוע באמת גדול עוונו מנשוא עד שאמרו חז"ל (סנהדרין עב, א) שנידון הוא על שם סופו? לפי שירדה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה, שלבסוף מגמור נכסי אביו ומבקש לימדו ואינו מוצא, ויוצא לפרשת דרכים ומלסטם את הבריות, לכן אמרה תורה מוטב ימות זכאי ואל ימות חייב, עד כאן לשון הגמרא. והדבר תמוה מאוד, וכי מחמת שאכל יותר מכפי הרגלו - תרטימא בשר ושתה חצי לוג יין, אזי כבר בטוחה התורה שכשיגדל יצא לתרבות רעה עד שילסטם את הבריות? האם אכילת בשר ושתית יין מרובה עלולה להביא את האדם לשחיתות כה נוראה? מדוע אם כן החמירה בו התורה כל כך, וגמרה אומר להמיתו בסקילה?

ובספר 'משנת אהרן' עמד בזה, והביא את דברי הרמב"ן וזה לשונו - לפי שהוא זולל וסובא ועובר על מה שנצטוונו (ויקרא יט, ב) "קדושים תהיו" נאמר עוד (דברים יג, ה) "ואותו תעבדו ובו תדבקו", שנצטוונו לדעת את ה' בכל דרכינו. זולל וסובא לא ידע את דרך ה', עד כאן לשונו. דהיינו שאין התורה מקפדת בדווקא על הבשר שאכל והיין ששתה - אלא שמעשיו מוכיחים עליו שהוא פרש מדרך ה' שהיא דרך התורה, ובחר לו דרך חדשה של שחיתות והוללות. וידעה התורה שאם ימשיך בדרך הזו בוודאי שישחית דרכו כשיגדל וילסטם את הבריות וירצח נפשות ואם כן ומוטב לו שימות זכאי ולא חייב.

וזה לשון ה"אבן עזרא" - "זולל" הוא בשר, וזהו שם כולל לכל מה שתאוה נפשו. "סובא" מרבה לשתות ומשתכר, והנה זה כמו אפיקורס כי לא יבקש חיי עולם הזה כי אם להתענג בכל מיני מאכל ומשתה, עד כאן לשונו.

הרי לנו שעיקר חטאו בזה שתפס לו את דרך הנאות העולם ותאוותיו כדרך עיקרית בחיים, לפי שאוהב הוא את חיי הפורקן ורוצה לחיות חיי חופשיות ללא כל מגבלות ומעצורים. וכמוכן שהתורה אסרת זאת כי אומנם מותר לו לאדם להשתמש בהנאות העולם - אך כפי צבוב ומדוד ובתנאי שכל מטרות היא לתכלית הרצויה. כשהוא אוכל ושותה יכוון בדעתו שגופו יהיה בריא וחזק לעבודת ה' יתברך. וכשהוא עולה על יצועו לישון כוונתו תהא לאגור כוחות חדשים ולקום בבוקר כארי לעבודת בוראו.

אולם אותו בן סורר ומורה לקח לו את תענוגות החיים כמטרה

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ואז נתגלתה הדליפה בגז

ובתעלות, ובדוק את מערכת הגז". כשראה מר קאדי את התעקשותי הרבה בעניין, הוא נענה לדבריי ואמר: "בסדר. אעשה כל מה שהרב אומר לי לעשות".

כעבור יומיים הופיע אצלי מר קאדי שוב כשהוא נרגש ונפעם: "כבוד הרב, אין בפי מילים יהודות לך. אם לא הייתי בודק שוב את כל תעלות הגז כפי שיעצת לי - כל הבית היה מתפוצץ! בבדיקה הראשונית שערכת מערכת הגז נראתה תקינה, אך לאחר שהרב הורה לי לבדוק שוב - הזמנתי מהנדסים אחרים עם ציוד אלקטרוני משוכלל יותר, והם בדקו את המערכת עוד יותר ביסודיות, ולבסוף מצאו נזילה של גז בצינור מתחת לאדמה. אילו לא היינו מגלים את הנזילה בזמן, הייתה נשקפת סכנה לדירה כולה ולבני הבית שעתידיים היו לגור בה".

הרמתי ידי לשמים והודיתי לקב"ה על שהדריך אותי, ועל ששם בפי את המילים הנכונות אשר הצילו את מר קאדי ובני משפחתו מסכנה.

לאחר הצלה זו ביקש מר קאדי להכיר טובה לבוראו, ותרם לצדקה בלב שלם ומרצונו האישי את סכום הכסף שביקשתי ממנו מתחילה.

על מעשה זה ניתן לומר שכאשר אדם זקוק לסייעתא דשמיא, מוכרח הוא שהקב"ה יזמן לו את מבוקשו. לקב"ה ישנן אלפי זרכים לסייע לבני האדם, וכל שעלינו לעשות הוא לפנות אליו ולבקש את סיועו.

כך ארע עימי במעשה זה. כיון שנזקקתי לסייע משמים כדי לגרום למר קאדי לתרום מרצונו את סכום הכסף לצדקה, הסיוע המיוחל נשלח אליי וזכיתי ליעיץ לו עצה מועילה בענייני.

באחת הפעמים שבהן שהיתי בניו יורק, הייתי זקוק לסכום כסף גדול מאוד עבור צרכי צדקה.

בהשגחה פרטית, בא לפניי באותו הזמן מר קאדי הי"ו, שהינו יהודי יקר ונדיב לב שבכל פעם שאני מבקש ממנו טובה - הוא ממחר למלאה ללא היסוס.

בבואו לפניי באותה שעה, עלה בדעתי לבקש ממנו גם הפעם שיואיל לתרום מכספו את סכום הכסף שהייתי זקוק לו לצרכי צדקה. ולמרות שמדובר היה בסכום גדול מאוד, מר קאדי נענה בחיוב לבקשתי וגם בפעם הזו לא השיב את פניי ריקם.

אולם אני חפצתי שמר קאדי יתרום את סכום הכסף מרצונו האישי, מתוך לבו, ולא מתוך הרגשה של כפייה חס ושלום או מתוך הרגשה של עשיית טובה, ועל כן נשאתי תפילה קצרה לריבון העולמים שינחני בדרך הנכונה וייתן בפי את המילים המתאימות לומר לו.

ברוך ה' זכיתי, ומיד תפילתי נענתה. בהיותו אצלי סיפר לי מר קאדי על ביתו החדש שהוא בנה, וביקש את ברכתי בזכות אבותיי שלא יאונה לו כל רע, שלא תשרה בבית עין הרע ושכניסתו ויישובו בביתו יהיו בשעה טובה ומוצלחת.

כמענה לבקשתו אמרתי לו שלא ייכנס עדיין לגור בבית, אלא יבדוק לפני כן היטב את תעלות הגז בדירה.

מר קאדי שמע את דבריי, אמר מיד: "כבוד הרב, בדקתי הכל. מערכת הגז בבית נמצאה בנויה על הצד הטוב ביותר".

אך אני התעקשתי: "אל תיכנס עדיין לגור בבית. חפור שוב במחילות

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מי צריך להקפיד ביותר על איסור שעטנז?

"לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו" (דברים כב, יא)

איסור לבישת שעטנז הוא מהמצוות שאין לנו בהן הסבר הגיוני, ועם כל זאת, טעם נורא כותב 'החזקוני': שבשל קרבנם המפורסם של קין והבל, שבו הביא קין קליות זרע פשתן, ואילו הבל הביא מבכורות צאנו, ולפי שבאה תקלה על ידי שניהם נאסרו להיות בבת אחת".

ובזוהר הק' מובא עוד, שעד היום השפעת מעשהו של קין קיימת עולם, ומי שלובש כלאים מתעוררת עליו אותו רוח ומזיקתו. זוהי רוח של 'שטן עז' - שעטנז, כי השעטנז גרם רציחה בעולם!

מלבד עצם האיסור שבו, לבישת שעטנז אף גורמת לדינים קשים על האדם, ואף ביום הכיפורים, אשר אין השטן מקטרג בו - בכוחו של השטן לקטרג על השובש שעטנז.

ענין זה מבואר בדברי רבינו יהונתן איבשיץ זצ"ל, המסביר את מה שכתב ה'טור' (הלכות יוה"כ סימן תר"ד) במצוות האכילה בערב יום הכיפורים, בהביאו מעשה שמופיע במדרש אודות שוטר העיר ששלח את עבדו לקנות לו דגים. הלך העבד, ביקש בכל השוק ולא מצא מאומה לבד מדג אחד. הוא שילם עבורו זהוב אחד, כשלתע הופיע במקום חייט יהודי והוסיף על מחירו. העבד הוסיף מצידו עוד ועוד זהובים, אולם גם היהודי לא טמן ידו בצלחת והוסיף לעלות את המחיר, עד שהציע עבורו חמשה זהובים! סכום עתק כזה חשש לשלם העבד, והוא חזר לאדונו בבושת פנים. כששמע האדון שלח לקרוא לחייט ושאלו למלאכתו. השיב האיש: "חייט פשוט אנכי". "ומדוע קנית דג השווה זהוב אחד בחמשה זהובים? ולא זו בלבד, אלא שלקחת אותו מיד עבדי שאותו שלחתי לצורך קניית הדג?" השיב לו היהודי בשאלה, "ואיך לא אקנה הדג? אפילו עשרה זהובים הייתי משלם כדי שאוכל לאכול בערב היום הקדוש, שבו אנו בטוחים שהקב"ה יסלח לכל עוונותינו". "אם כן יפה עשית", הגיב שוטר העיר, פטרו והלך לשלום.

שואל רבינו יהונתן איבשיץ; מדוע מודגש במעשה זה המקצוע של החייט, וכי אילו היה סנדלר עני לא היה פוטר אותו? אלא, שאותו חייט היה צדיק, והקפיד שבבגדים שיצאו תחת ידו לא יהיה כל חשש שעטנז, ומאחר שאותיות 'שעטנז' מרמזות על 'שטן-עז', כדי להורות שאדם שנכשל בשעטנז, גם ביום הכיפורים השטן מקטרג עליו, מדגיש המדרש, שלאותו יהודי היתה שמחה גדולה ביום הכיפורים, מפאת היותו מקפיד על ענין זה, ובטוח היה שיזכה לכפרת עוונות שלימה בים המיוחד הזה...

נצור ראשונך

אסור לו לגלות

אם נעשה דבר שלא כהוגן, ובא ראובן ושאל לשמעון, מי עשה את הדבר הזה? אפילו אם הוא מבין, שראובן חושד אותו בזה, אסור לו לגלות מי עשה את הדבר, אפילו אם ראה בעצמו, רק ישיב "אני לא עשיתי את הדבר".

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מודה ועוזב - ירוחם

האדם יודע בבירור שבראש השנה הוא יצטרך לעמוד לפני מלכו של עולם ולתת דין וחשבון בפירוט, הוא חושב לתמו שאלו אצלו מה לתקן או ליישר ובבערותו נדמה לו כי כבר הוא מוכן וראוי להתייצב במשפט וצדקותו תצא לאור וכי מעשיו הטובים מרובים הם ומחפים על מעשיו הרעים. והוא אינו יודע את האמת הכאובה שעוונותיו מרובים וחטאיו הם עצומים, ואוי לו אם אכן כך הוא יגיע ליום הדין. אך כאמור יצר הגאווה מסמא את עיניו, ואינו נותן לו לעצור משגרת חייו ולערוך חשבון נפש וכך להודות על מעשיו הרעים.

וכמוכן שהדרך הנכונה והראויה היא, שבחודש הזה יפשפש האדם במעשיו וימשמש בהם. ואם אכן מצא נגעים בליבו וחסרונות במעשיו - תיכף יודה בהם ויתוודה עליהם לפני הקב"ה ויבקש עליהם מחילה וסליחה וישוב בתשובה שלמה ו"מודה ועוזב - ירוחם".

כל יהודי נקרא על שם "יהודה" מפני שיהודה הייתה דרכו בקודש לבחון את מעשיו ולהרגיש בחסרונותיו ותיכף להודות עליהם. וכמו ששייב אתו יעקב אבינו ע"ה ואמר לו "יהודה אתה יודון אחיך" (בראשית מט, ח) ומפרש התרגום - את אודיתא ולא בהיתתא, עד כאן. ידע יהודה להודות ברבים על טעותו במעשה תמו, ולא בוש לומר "צדקה ממני". וכמו שאומרת הגמרא (סוטה ז, ב) יהודה הודה ולא בוש, ומה היה בסופו? נחל חיי העולם הבא.

זה לשון בעל ה"מסילת ישרים" (בספרו פרק ב') הנה ענין הזהירות היא, שיהיה האדם נזהר במעשיו ובענייניו, כלומר מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו הטובים הם אם לא, לבלתי עזוב נפשו לסכנת האבדון חס וחלילה. ולא ילך במהלך הרגלו כעיוור באפילה, עד כאן לשונו. וזוהי למעשה חובתו של כל יהודי להתבונן במעשיו ולפשפש בהם ולחקור אותם - והיה אם מצא בהם חסרון, תיכף יודה בו ויתחיל מיד בתיקון המעוות ולא ייתן למידת הגאווה להשתלט עליו, ומתוך כך לחשוב חלילה שהוא שלם ואין בו מתום. כי זוהי עצת היצר הרע שדרכו לסלף את המציאות המרה ולהסתיר מן האדם את פשעיו וחטאותיו. ובפרט בימים הללו, ימי חודש אלול בהם נקראת פרשת כי תצא, ימי הרחמים והסליחות, שבהם צריך האדם להתעורר מתרדמתו ולבדוק את מצבו הרוחני ולהכין עצמו בהכנה ראויה ליום הדין הקרב ובא.

ויהי רצון שכולנו נהא ראויים לעמוד לפני הקב"ה ביום הדין ויכתבנו הבורא יתברך את כולנו - בספרן של צדיקים וחסידים לחיים טובים ולשלום, אמן ואמן.

חזק וברוך

נשמות הצדיקים

תמיד ידענו שחודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, מסוגל לתשובה ולקרבת השי"ת, בבחינה שחז"ל דרשו על מאמר הפסוק "אני לדודי ודודי לי". ויותר מכך, מובא בספר 'הזכות' של בעל חידושי הרי"ם מגור זצ"ל, שבחודש אלול נשמות הצדיקים של דור המדבר, באים לעזור לכל יהודי לחזור בתשובה ולהתקרב אל בוראו.

הרבי מגור זצ"ל מספר את המעשה שמובא בספר שבחי האר"י, שפעם אחת ישב האר"י ז"ל בביתו ותלמידיו ישבו לפניו, ונכנס מורנו רבי שמואל אוזיאל אחיבר ספר 'מדרש שמואל' על פרקי אבות לדבר עם הרב אודות עסק אחד, והוא עדיין בחור רך בשנים. וכראות הרב ז"ל שנכנס, קם מלפניו מלוא קומתו ואמר לו ברוך הבא, לקחו בידו והושיבו לימינו ודיבר עמו כל צרכו, ואחר כך יצא כבוד מורנו הרב רבי שמואל מלפניו.

וכבוד מורנו הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל להיותו חקרן גדול מאד אמר להרב (האר"י הק'): לא אוכל להתאפק מלשאול למעלת כבוד תורתו למה קמת מלפני הבחור מלוא קומתך ואמרת לו ברוך הבא, מה שלא נהגת כן מקודם?"

אמר לו: "חייך, לא מלפני זה הבחור קמתי, ולא לזה הבחור אמרתי ברוך הבא, אלא לרבי פנחס בן יאיר כבדתי, שנכנס עמו מעל ראשו. שנשמתו נתלבשה בזה הבחור היום, מפני שעשה היום איזה מצוה שנהג רבי פנחס בן יאיר לקיימה, ועל כן נתעברה היום בו נשמתו להחזיק ולעזור במצוות כאלו. וזהו הסוד: הבא לטהר מסייעין לו מן שמיא (יומא לח, ב), כי תיכף כשעולה במחשבת האדם לעשות איזה מצוה גדולה, תיכף באה נשמה של צדיק אחד מאותו העולם שנהג בזמנו לרדוף אחר אותו המצווה ומתעבר בו, ובזה כוח ביד האדם לקיימה כהלכתה. ולולא זאת, יצר הרע של אדם היה מתגבר על האדם, והיה מפתהו שלא לקיימה".

כששמע מורנו הרב רבי חיים דברי הרב, קם ורדף אחר רבי שמואל לשאלו, ואמר לו: "חייך רבי שמואל שתאמר לי מה מצוה באה לידך, שכן וכך אמר לי הרב".

אמר לו רבי שמואל: "חייך, המצווה שקיימתי היום היתה, שהיום באשמורת הבוקר קמתי והלכתי לבית הכנסת להתפלל, ובלכתי בדרך עברתי על בית אחד ושמעתי קול בכיה גדולה מבפנים ואמרתי: אסורה נא ואראה על מה הם בוכים. וראיתי אותם כולם ערומים, שבאו גונבי לילה וגנבו כל אשר להם, וגם מלבושיהם הפשיטו מעליהם. מיד נכמרו רחמי עליהם ופשטתי את מלבושי העליון מעלי והלבשתי לבעל הבית, ואחר חזרתי לביתי ולבשתי בגדי שבת, ראה בעיניך שאני לובש בגדי שבת".

מיד נשקו רבי חיים על פיו וחזר לרבו וסיפר לו המעשה. אמר לו האר"י ז"ל:

"ודאי כך היה, ובעבור זאת המצווה זכה שנתלבשה בו היום נשמת רבי פנחס בן יאיר. שרבי פנחס בן יאיר תמיד נהג לילך לפדיון שבויים (חולין ז ע"א) ולגמול חסד עם האומללים ונדכאים".

ומסיים שם החידושי הרי"ם: "ולזאת נראה שבכל דבר מצוה מגיעים נשמות מעולם העליון שעסקו בחייהם באותה מצוה, לעזור לאדם. כגון שאדם עושה חסד כראוי, מתחבר עמו אברהם אבינו עליו השלום. וכן בג' תפילות שמתפלל האדם בכל יום, שתיקנן האבות הק', מגיעים הם לעזור לאדם..."

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני עקרה לא ילדה" (ישעיה נ"ד)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

ולמנהג בני אשכנז: ממשיכים בפרק הבא "עניה סוערה לא נחמה".

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בזמנו של כ"ק רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א חי במרוקו אחד מרבני מרוקו הדגולים, הגאון רבי פנחס אביצורו זצ"ל. לרבי פנחס זה היה פעם דין ודברים עם גוי פלוני מוכר דגים אשר ביזה אותו. רבי פנחס הביט על הגוי ואמר לו: על מה שביזית אותי לא אכפת לי, אבל על מה שביזית את התורה שלנו אינני יכול למחול לך. ואז, ברגע בו הסתובב רבי פנחס, אותו גוי נפל על הרצפה ללא רוח חיים.

מעשה זה גרם לקידוש השם גדול בכל רחבי אסוירא, שכן הכל ראו את גודל קדושתו של הגאון רבי פנחס. באשר כולם חשבו שהוא יהודי פשוט ביותר, שכן היה חי תמיד בהצנע לכת, ורק אחר כך התפרסמה קדושתו. ועל כך נאמר ועצת ה' היא תקום. [מפי הגאון רבי דוד רפאל בנון שליט"א]

שיחשבו שאני עשיר

ועוד סיפר הגאון רבי דוד רפאל בנון שליט"א על הגאון רבי פנחס זצ"ל הנ"ל: רבי פנחס, קודם שהתפרסם היה עני מרוד וביתו ריקם מכל. בכל יום ישישי היה הולך לפרדסי הפקר ומשם מלקט פרחים, אותם היה אוגד כזר פרחים ועובר במלאח (בגיטו) ברחוב היהודים.

לשאלת אשתו: מדוע אתה מסתובב עם פרחים אלו, היה משיב: אני עני, ואנשים כאן לא נזהרים לדעת מה חסר לי, וח"ו עלולה להיות עליהם הקפדה בשמים. משום כן אני מסתובב עם פרחים אלו כדי שהכל יחשבו שאני עשיר, כי אני אפילו קונה פרחים לשבת. ואם יש לי פרחים לשבת ק"ו שיש לי מה לאכול בבית, וכך לא תהא כל הקפדה על האנשים.

מכאן רואים, עד כמה היה הגאון רבי פנחס עניו ונחבא אל הכלים, עד שלא רצה שהעולם ידע שהוא עני ואביו, והוא אינו צריך לבריות. ואילו מצד שני אולי תהא הקפדה על האנשים מדוע לא דאגו לו, שהרי כל שעות היום הוא לומד בבית המדרש. לכן הסתובב עם זר פרחים, כי העדיף לקיים בעצמו "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות", כי בטחונו היה בהש"ת ולא בבשר ודם.

שהרי אם היה לו כוח להרוג את הגוי (כמסופר בסיפור הקודם), ק"ו שיכל להתפרנס לבד. אבל היה בבחינת רבי חנינא בן דוסא עליו אמרו חז"ל כי די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת. הוא נטמן בבית העלמין במוגאדור, ועל קברו נבנה אוהל. זכותו תגן עלינו אכ"ר.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ישראל עבדיך בכל מקומות מושבותם שגדלתנו וקדשתנו וקלסתנו ורוממתנו וקשרת לנו כתר בתורה מסוף העולם ועד סופו, שנאמר (שם ז) "על כן גדלת ה' אלהים כי אין כמוך ואין אלהים זולתך ככל אשר שמענו באזינינו" וגו', אבל המעשים שאנו עושים אינם הגונים לפניך אלו מעשה דואג האדומי ומעשה אחיתופל הגילוני.

ולא זה בלבד, אלא אמרו כל מי שיש בו גסות רוח הוא נעקר מן העולם. וכן אנשי דור המבול גסות הרוח היתה בם ובה נעקרו מן העולם, שנאמר "ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגע בו" (איוב כ"א).

ומה היו עושים? היו פושטים את בגדיהן ומניחין אותן על גבי הארץ והיו מהלכין ערומים בשוק, שנאמר (שם כ"ד) "ערום הלכו מבלי לבוש" וגו'. ומתו עונשן בעוה"ז? הקב"ה הציק אותן על פני המים כמו זיקים, שנאמר (שם) "קל הוא על פני המים" וגו'. ואומר (שם י"ט) "גורו לכם מפני חרב כי חמה עונות חרב למען תדעון שדון", אל תקרי שדון אלא שדין, שיש דין למעלה.

וכן אנשי מגדול גסות רוח היתה בם ובה נעקרו מן העולם, שנאמר (בראשית י"א) "ויהי כל הארץ שפה אחת ודב"ר ויאמרו הבה נבנה לנו עיר ורשנו בשמים ונעשה לנו שם פן נפוך על פני כל הארץ" וגו'.

בא וראה בחסד הגדול שעשה הקב"ה עמם - בה מרדו בו.

משל לאדם שהוא גולה מן מדינה למדינה כיון שהוא רואה את חברו שהוא מדבר עמו בלשונו נתקררה דעתו עליו, והם מרדו בה שנאמר "ויאמרו איש אל רעהו הבה נלכנה לבנים וגו' ויאמרו הבה נבנה לנו עיר" וגו'. כנגד שהם אמרו לשון הבה, הקב"ה אמר ג"כ לשון הבה עליהן, שנאמר "הבה נרדה" וגו'.

מיד ירד הקב"ה משמי השמים העליונים ובלבל את לשונם והפיצם בד' רוחות העולם, שנאמר "וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל וגו' ויפץ ה' אותם משם וגו' על כן קרא שמה בבל כי שם בבל ה' שפת כל הארץ" וגו'.

כיוצא בדבר אתה אומר, אחיתופל הגילוני היה חכם והיה בעל תורה ובשביל גסות הרוח שהיה בו נעקר מן העוה"ז ומן העוה"ב, ועליו הוא אומר (ישעיה ג) "אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו".

תחילת מעשיו הרעים של אחיתופל מה הן, כשנתקבצו כל ישראל עם דוד לבעלי יהודה להעלות את ארון ה' מבית אבינדב אשר בגבעה ונשתכחה מהם ההלכה, מיד אמרו כולם כמו שלא היה בא ארון ה' משדה פלשתים אלא בעגלה - אף בעגלה יבא לבית דוד מלך ישראל. והקב"ה נשבע בשמו הגדול, ביום שנשא עמרם את יוכבד וזדת לו לאשה לשם שמים, שינטל הארון והתורה עמו ותנתן בזרוע של זרע עמרם, שנאמר (במדבר ז) "ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאון". מיד נטלו את הארון והרכיבוהו על העגלה, ומיד היה הארון תלוי באויר בין השמים ובין הארץ ואינו עולה לא למעלה לשמים ולא יורד למטה לארץ.

עוזה היה עומד שם. מיד שלח עוזה את ידו ותפש בארון, באותה שעה אמרו פושעי ישראל, אלמלא לא שלח עוזה את ידו ותפש בארון כבר נפל הארון לארץ. מה עשה הקב"ה באותה שעה. מיד המית את עוזה ונתלשה ידו מן הארון, והוכר הדבר שהארון הוא תלוי באויר בין הארץ ובין השמים ואינו עולה למעלה לשמים ואינו יורד למטה לארץ.

ברוך המקום ברוך הוא, שאין לפניו משוא פנים. שכשם שתפש אחיתופל את ההלכה בגרונו ולא אמר אותה לרבים, לפיכך נחנק בגרונו ומת בתניקה שהיא אחת מן ארבע מיתות שנמסרו לבית דין, שנאמר "ואחיתופל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את החמור ויקם וילך אל ביתו ואל עירו ויצו אל ביתו ויחנק" (שמואל ב, ז). ומתו הדבר שהיה מצוה אל ביתו? ציוה להם; אל תהיו במחלוקת לעולם. ואמרו להם אל תמרדו במלכות בית דוד לעולם, כיון ששמעו דוד הדברים הללו, מיד היה דוד בא לפני השכינה ושחה מלא קומתו ארצה ואמר: אבי שבשמים, יהא שמך הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים ותהא לך קורת רוח מן

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את הערוץ "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

שמעו וראו מי טוב רה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשוין ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם